

”Utopia paremmasta koulusta – ohjaajan sana

Jokainen nuori tarvitsee kasvaakseen kuuntelevan ja ymmärtävän aikuisen tukea – miksi se ei ole itsestään selvää, että oppilas voisi kohdata sellaisia aikuisia koulussa, joka on ehkä luonnollisin paikka, missä nuori on tekemisissä aikuisten kanssa? Varsinkin yläasteella, jolloin nuoret etsivät voimakkaasti omaa identiteettiään, opettajien suhtautuminen on merkittävää. Luokat ovat yleensä suuria ja opettajalla on kiire saada opetussuunnitelmaan kirjatut tavoitteet suoritettua, yksilölliselle kohtaamiselle ei välttämättä ole tilaa eikä aikaa. Se, mikä usein estää aidon vuorovaikutuksellisuuden opettajien ja oppilaiden välillä, on oppilaiden häpeä ja pelko epäonnistumisesta ja huonoista arvosanoista. Oppilaille välittyy helposti tunne, että jos ei ole hyvä koulussa ei ole arvokas muutenkaan. Kaikessa koulutyöskentelyssä oppilaat ovat arvioinnin alaisia – miksi? Arvosanojen tie on vain yksi tie, joka on aikojen saatossa valittu. Esimerkiksi monissa humanistisissa aineissa kuten uskonnossa ja yhteiskuntaopissa keskusteleva ja prosessoiva oppiminen olisi hedelmällisempää kuin kirjasta opetteleminen - se vie kuitenkin enemmän aikaa ja siitä on vaikeampi antaa arvosanoja. Opetustyössä elokuvan päähenkilö Ulla käyttää apunaan vanhaa viisautta, jonka mukaan omakohtainen suhde opittavaan asiaan helpottaa oppimista ja oppia voi myös leikin kautta. Harjoitukset tekevät oppitunnit vaihteleviksi ja innostaviksi ja opitut asiat jäävät paremmin mieleen. Elokuvan päähenkilöksi on valittu Ulla Nevanlinna sen takia, että hänellä on kyky etsiä ja näyttää nuorelle hänen oma arvonsa koulumenestyksestä huolimatta. Mielestäni tämä on tärkeintä mitä ulkopuolinen aikuinen voi nuoren kasvun tukemiseksi tehdä. Kyseessä on erityisluokan opettaja, mutta utopiani onkin että useampi tavallisenkin luokan ja oppiaineen opettaja voisi välittää samaa viestiä. ”